

SCENES UIT EEN HUWELIJK

Naar een idee van Cilia Born en André Rooijmans (C en A). Vormgeving, stills en fotografie: Tim Stet

Botsing

Ze waren naar vrienden geweest, in de buurt van Haarlem, dus gingen C en A op de fiets. Dit vervoermiddel wordt meestal gekozen als het om dit soort etentjes met vrienden gaat. De etentjes kenmerken zich door felle debatten en dus veel drank om de wijsheid van de ander bij te kunnen houden.

Het etentje van vanavond was als vanouds verlopen: ze waren met z'n zessen en het thema waar het etentje op uitdraaide was controversieel genoeg om te eindigen in een pittige, pijnlijk persoonlijke discussie. Via *het weer, al dan niet met de caravan op stap en moet kunst gesubsidieerd worden?* kwam het gesprek uiteindelijk uit op: *kan je eigen onbehagen, of ongeluk geheel of gedeeltelijk de schuld van je partner zijn?* Voorwaar voer voor pittige, soms vervelend pittige discussies.

Om half twee 's nachts fietsen C en A nog 'licht geladen' door de discussies van die avond, naar huis. Er zijn vele wegen die van Bennebroek naar 'Rome' leiden en C zowel als A hebben daar zo hun eigen uitgesproken ideeën over. Deze nacht is het niet anders. Bij elke splitsing houdt of de een, of de ander even in om vervolgens hardop te concluderen: *'O, rij jij altijd graag om?!'* of *'He? Ga je zo??! Oké...'* waarmee de irritaties eigenlijk alleen maar oplopen i.p.v. verdwijnen.

Ze zijn bijna thuis, de laatste straatjes, de meest bekende, dus overleg is hier niet nodig; logisch wat de kortste, dus beste weg is' veronderstellen C en A zwijgend. Ze fietsen naast elkaar. Het is even stil, discussies gesmoord en overleg niet meer nodig, wat zou je dan nog praten?

Een splitsing dient zich aan. C rijdt rechts en wil links af; A vindt rechtsaf logisch. Ze denken er niet over na, maar handelen. Zonder overleg buigen beide hun kortste weg in en komen daardoor letterlijk en figuurlijk hardhandig met elkaar in botsing en belanden allebei op de koude straatstenen.

Lichte irritaties veranderen in luide verwijten over en weer om vervolgens zwijgend, grommend en knarsetandend op te staan, zonder elkaar te helpen of te vragen naar verwondingen. De laatste meters worden zwijgend afgelegd, de fietsen op slot gezet en eenmaal binnen in het volle licht de pleisters geplakt...